

[Glistrup]

ministeren farer med sandhed, kan han heller ikke bevise ét eneste tilfælde, hvor fremskridtspartiet har indtaget nogen asocial holdning til noget som helst.

Må vi ikke få debatten saneret herinde, sådan at man taler sandhed og ikke sådan, at man slynger den slags usandfærdigheder ud mod politiske modstandere. Ét er, at ministeren er trængt, fordi han ikke kan klare sig i saglige debatter med fremskridtspartiet, men han behøver bestemt ikke at ty til den slags ukvemsord, som er aldeles usandfærdige.

Når ministeren mener, at vi ikke skulle komme med en redegørelse for vort standpunkt her ved anden behandling, så er forholdet jo det, at fremskridtspartiet i denne sag står alene i modsætning til de ti andre partier i salen. Derfor synes jeg, det var rimeligt fra folketingets talerstol at begrunde, hvorfor vi indtager et andet standpunkt, end de ti andre partier indtager her i salen, og det er nødvendigt at give den principielle baggrund for det. Det kunne faktisk ikke gøres kortere, end jeg gjorde, når man skal redegøre for, hvorfor fremskridtspartiets overvejelser vedrørende dette lovforslag er endt med, at vi, som vi gør det i betænkningen, indstiller det til forkastelse.

Når ministeren taler om, at det er beklageligt, at man skal starte med at gøre pensionerne ens i den gale ende, så vil jeg for det første erindre om, at for de mennesker, det drejer sig om, er det noget med 80 øre om dagen eller noget i den stil. For det andet har jeg jo tilbudt, givet den fremstrakte hånd, at vi meget, meget gerne, hvis ministeren vil gå med til det, vil gå ind for, at vi lavede et ændringsforslag, sådan at vi fik taget de højere pensioner også, men det vil ministeren ikke, for det er ministerens venner. Han holder hånden over dem med 120.000 kr. og 140.000 kr. i pension, og derfor vil ministeren ikke tage imod den fremstrakte hånd. Ellers havde ministerens og mit parti tilsammen flertal her i salen. Vi behøver ikke engang at have venstre med for at danne et flertal her i salen og heller ikke erhvervspartiet for den sags skyld. Derfor ville det være rart, om ministeren havde taget imod den fremstrakte hånd. Men det med at begynde at lave rimelighed i forhold til dem, der tjener mange penge, og tjenestemandspensionister, er jo ikke ministerens sag.

Hr. Bernhard Baunsgaard havde to indvendinger over for fremskridtspartiets synspunkter i denne sag. For det første mente hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis man nedtrappede tjenestemandspensionerne, sådan som fremskridtspartiet detaljeret har foreslået i sit ændringsforslag til finanslovforslagets § 26, så vil tjenestemandorganisationerne komme og kræve noget mere i løn. Det er da også muligt, men så må vi forhandle det, og hvis nogen tjenestemand skal have mere i løn – og det er der muligvis nogle enkelte grupper der skal have – så må det være åbne lønninger. Den dér måde at lønne folk på ved at sige: du får en pensionsydelse om 50 år, eller hvor lang tid der nu går, fra han udfører arbejdet til han får pension, det er en tosset måde at lønne folk på, og derfor må lønningerne være åbne og klare.

Så sagde hr. Bernhard Baunsgaard, at de offentligt ansattes reallønsudvikling ikke har været så god i de sidste år som udviklingen for dem på det private arbejdsmarked. Når hr. Bernhard Baunsgaard nu rejser rundt i land og rige og siger, at fremskridtspartiet ingen indflydelse har her, fordi vi har afskaffet almanakprivilegium og heste til krigsmagten osv., kunne han så ikke lige til en afveksling tage dette eksempel med også, for jeg tror i al beskedenhed, at æren for, at den offentlige sektors lønforspring er blevet formindsket igennem de sidste år, skal man tillægge ikke så meget de 24 eller 26 fremskridtsfolk, der har siddet herinde, som de 480.000, som i alle opinionsundersøgelser trofast har holdt fast ved fremskridtspartiet. Det synes jeg nok var mere interessant at tage med blandt eksemplerne end det, der ellers nævnes, og jeg kan godt forsyne hr. Bernhard Baunsgaard med en længere liste vedrørende andre ting, som i denne forbindelse har interesse.

H. C. Hansen (FP):

Efter fremskridtspartiets opfattelse er lighed for loven et af de væsentligste karaktertræk for en retsstat. Efter vor opfattelse handler man asocialt, hvis man opkræver penge fra arbejdere, små og mellemstore erhvervsdrivende og giver dem til embedsmænd, som livet igennem har haft en levefod, der ligger langt over, hvad arbejdere og små erhvervsdrivende har. Efter mit partis